

Totul e bine când se termină cu bine!

Cuprins

A fost odată ca niciodată...	4
Promisiunea făcută e datorie curată	6
Șoricelul cel naiv	7
Măgarul încăpățânat și bufnița înțeleaptă	8
Cursul de limbi păsărești	10
Atacul iepurilor	12
Cerbul cel mândru și furnicile	14
Rădăcina viselor	16
Noua mașină de cusut	17
Vulpea și lupul	18
Talismanul furat	20
Broscuța care a plecat de acasă	22
Concursul de pescuit	23
Lecția forțată de zbor	24
Leagănul stricat	25
Comoara cârțiței	26
Vulpoi cei isteți	27
Prințesa cea laudăroasă și Soarele	28
Căsătoria iepurilor	30
Totul e bine când se termină cu bine!	31

A fost odată ca niciodată o broscuță care s-a hotărât să plece și să exploreze lumea. Deși tatăl ei îi spusese să nu părăsească siguranța căsuței lor, iar mama ei a implorat-o mai multe zile la rând să renunțe la planul ei, broscuța n-a vrut să-i asculte.

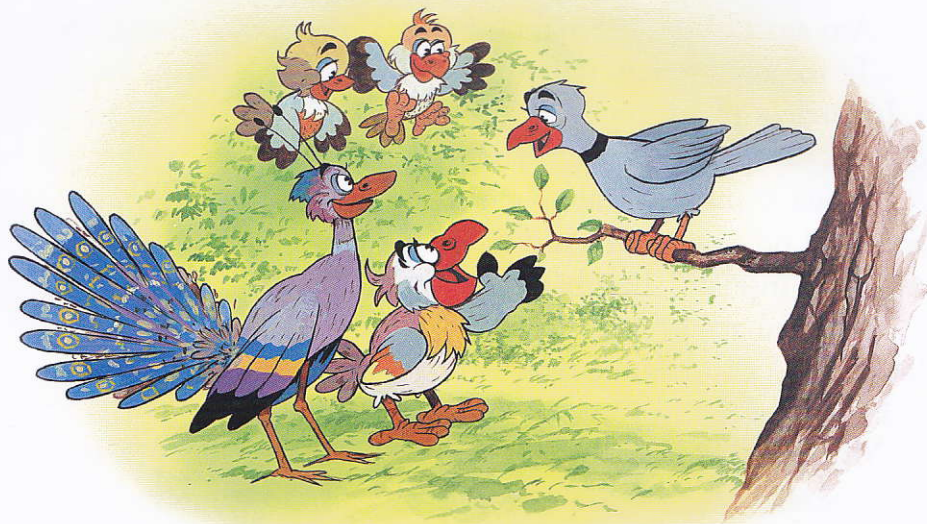
Odată, demult, iepurele s-a apucat să-și construiască o casă. Dându-și seama că are nevoie de ajutor, a pornit spre casa vulpoiului.

Un cerb tânăr hoinărea mândru prin pădure. Țopăia încoace și-ncolo, astfel încât toată lumea să vadă frumoasele lui coarne.

„Cra, cra, cra! Asta-i tot ce pot eu să spun”,
cronică bătrâna cioară de fiecare dată când
auzea ciripitul vesel al păsărilor cântătoare.

S-a întâmplat odată ca iepurele
sălbatic să se îndrăgostească de
iepuroaica de casă și să hotărască
să se căsătorească.

Într-o zi, Rilă al XXV-lea, lacomul împărat
al iepurilor, s-a hotărât să cucerească gră-
dina de zmeură, asta după ce invadase deja
Regatul morcovilor și al verzelor.

Într-o zi, săturându-se să tot care căruciorul
plin cu mere al grădinarului de pe un deal pe
altul și să străbată zilnic, în drum spre piață,
pajiști și poieni, încăpățânatul măgar a fugit
de acasă...

Odată, demult, iepurele s-a apucat să-și construiască o casă. Dându-și seama că are nevoie de ajutor, a pornit spre casa vulpoiului.

– Să ai o zi superbă, vicleanul meu prieten! l-a salutat iepurele pe vulpoi.

– Sper că și tu ai o zi bună! i-a răspuns vulpoiul căscând, în timp ce se întindea. Ce te aduce pe aici?

– Am auzit că ești cel mai bun zidar din pădure. Te rog, ajută-mă să-mi construiesc casa.

– Te voi ajuta fericit, dar adu-mi ca plată trei cârnați, i-a spus vulpoiul.

Iepurele a plecat repede să-i îndeplinească dorința și, în scurt timp, s-a întors cu trei cârnați delicioși, care miroseau îmbietor.

A doua zi însă, degeaba l-a așteptat iepurele pe vulpoi să vină. Acesta nu s-a ținut de cuvânt așa cum îi promisese. „Pe toți morcovii, ridichile și alunele! Am fost, oare, păcălit? Oare ticălosul acesta m-a înșelat?”, bombănea iepurele, în drum spre casa vulpoiului cel șiret.

În timpul acesta, vulpoiul făcea același lucru ca și în ziua precedentă, adică se relaxa la soare. Mai bine zis, tocmai încerca să se bucure de soare, când o viespe a venit direct spre el și l-a înțepat în vârful nasului.

– Au! Au! Ajutor! Salvează-mă, bunul meu prieten! a strigat vulpoiul când a zărit într-un tufiș urechile iepurelui.

Și nu a trebuit să spună de două ori! Iepurele a sărit din tufiș, l-a prins pe vulpoi de braț și l-a dus până în locul unde trebuia construită casa. Odată ajunși acolo, fără niciun cuvânt, vulpoiul s-a apucat de treabă.

Iepurele, în schimb, și-a făcut o promisiune, și anume aceea ca, de atunci înainte, să ofere cârnați unei persoane care nu doar promite, ci se și ține de cuvânt, și doar atunci când treaba e gata.

A fost odată ca niciodată un șoricel care, cât era ziua de lungă, se plimba prin pădure, uitându-se de jur-împrejur. Scotcea prin scorburile copacilor, număra ouăle din cuiburile păsărilor, își construia o căsuță confortabilă din cochilii de melci sau mânca cu poftă ghinde în timp ce se relaxa la umbra unei ciuperci.

Într-una din aceste ocazii, șoricelul s-a întâlnit cu un hamster.

– Ascultă, șoricelule! Greierul mi-a spus că ești atât de fricos ca un iepure nou-născut.

– Ca un iepure nou-născut? A spus greierul asta despre mine? l-a întrebat șoricelul ridicând din sprâncene.

– Da, exact asta a spus: ca un ie-pu-re nou-năs-cut, a silabisit hamsterul.

– Și tu l-ai crezut? De fapt sunt atât de curajos, încât pot s-o trezesc până și pe bufniță din cele mai dulci vise ale ei.

– Vreau s-o văd și pe asta! i-a răspuns hamsterul, punându-i la îndoială spusele.

Șoricelul nu a stat mult pe gânduri și a început să bombardeze cu ghinde ușa bătrânei bufnițe.

Ghindele s-au lovit zgomotos de ușă, trezind-o pe bufniță. Aceasta a deschis somnoroasă ușa și una dintre ghinde a lovit-o direct în ureche.

– Stați că vă arăt eu vouă, obrăznicăturilor! Cum îndrăzniți să mă treziți? O să fiți pe masa mea la cină, asta-i sigur! a țipat pasărea, fluturându-și amenințător aripile cele mari.

Șoricelul a șters-o din loc cât de repede a putut. Viața lui atârna de-un fir de ață deoarece bufnița se luase după el. Tocmai când să-l prindă de coadă, șoricelului i-a scăpat un strigăt sfâșietor, „Mamiiiiiiiiiii!”, și s-a repezit în gaura de șoarece, mort de frică.

Ajuns acasă, i-a explicat mamei sale că totul a fost din cauza hamsterului. Aruncase cu ghinde în ușa bătrânei bufnițe doar pentru că alții îl considerau laș.

– Dacă ai fi fost cu adevărat curajos, l-ai fi refuzat, i-a spus mama. Să faci ceva care îi rănește pe alții sau pe tine este o prostie, nu un act de curaj.

Șoricelul n-a prea înțeles despre ce vorbea mama sa, dar, ca de fiecare dată, a simțit că are dreptate.

